

Ветеран-залізничник, голова ветеранської організації локомотивного депо Тернопіль Антон Вацик 19 квітня відзначає подвійне свято – 80-й день уродин та 60-ту річницю подружнього життя з дружиною Галиною Федорівною, теж залізничницею. За 49 років праці на залізниці Антон Петрович має понад 70 подяк, за самовіддану працю машиністом паровоза, тепловоза від керівництва залізниці та дорожнього комітету профспілки залізниці – грамоти, як почесний донор СРСР та України удостоєний найвищої нагороди – нагрудного знака М.І. Пирогова.

Однак найдорожчою нагородою від життя для Антона Вацика є його родина. Подружжя Вациків виховало трьох доньок, а зараз радіє шістьом онукам і восьми правнукам, наймолодшому з яких чотири місяці. Географія проживання родини – уся Україна: Запоріжжя, Чернігів, Рівне, Одеса. Тому, коли наближається визначна подія в родині, до неї готуються заздалегідь, обираючи дату зустрічі, яка влаштувала б усіх. Цього разу найзручнішим днем відзначення ювілею батька Антона Петровича та діамантового весілля подружжя Вациків став день 1-го травня, коли світ відзначає Міжнародний день солідарності трудящих.

... Не всім у житті щастить здійснити свою дитячу мрію. Антону Вацику пощастило. Він навчався у залізничному училищі №1, технікумі залізничного транспорту у Львові, а у 1952 році розпочав трудову діяльність у паровозному (локомотивному) депо Тернопіль. Тут гартувався його фах, тут він здобув досвід, повагу колективу, тут зустрів свою долю – Галину Федорівну. Антон Петрович познайомився зі своєю Галиною на танцях, які організували в депо. Разом вони працювали на суботниках, які проводилися по неділях (суботи тоді були робочими), на яких разом з іншими залізничниками відновлювали не лише зруйноване війною депо, але й інфраструктуру Тернополя. Галина Федорівна – уродженка Воронезької області, потрапила до Тернополя завдяки сестрі, яка залишилася тут після фронту працювати на вокзалі телеграфісткою. Після смерті матері сестра забрала Галину до себе і допомогла влаштуватися на роботу у Тернопільську дистанцію сигналізації і зв'язку також телеграфісткою. Коли ж на залізниці агітували працівників їхати піднімати цілину, у першому ешелоні західного регіону до Казахстану їхали Антон та Галина. Антон Петрович розповідає:

– Агітували так переконливо, що ми захотіли на власні очі побачити красу казахських степів, відчути романтику цього краю. Коли приїхали – були вражені, адже кругом ще лежав сніг, хоча уже був квітень. Не встигли оговтатися, як весна раптово вступила у свої права – усе навкруги розквітло. У полі, де мав облаштуватися радгосп, розкинули військові намети, і розпочалися наші трудові. Незважаючи на всі побутові труднощі, вирішили з Галиною побратися, вибрали для цієї події день мого народження. Мені виповнилося 19 років, Галині – 18. Поїхали до Омська, купили дві ложки, дві виделки, дві тарілки, казанок – і розпочалося наше подружнє життя...

– Чи виправдала ваші сподівання обіцяна романтика? – запитую Антона Петровича.

– У ті часи молодь сприймала труднощі простіше, ніж тепер. Із приємністю згадуємо свій медовий місяць, хоча провели його

не на курорті, а серед степів, на "срібних хвилях". У травні серед степу по коліна виростає трава – шовкова ковила, яка при сильних степових вітрах на сонці виблискує і стає подібною на морські хвилі, тільки срібного кольору. Це справді виглядало романтично. Таку красу пам'ятаємо і донині. Загалом виконували різну роботу, навіть садили сади, баштанні культури, готували землі під посіви злакових культур. Нелегко було всім, але ми вірили у краще життя, – розповів Антон Вацик.

Залізничний фах Антона

ку кочегаром, потім помічником машиніста, машиністом паровоза, а дружина Галина Федорівна аж до виходу на пенсію була завідувачем деповського гуртожитку. Антон Петрович таки став машиністом і почав водити потяги

землетрусу у Вірменії за два дні деповчани здали 100 доз крові по 250 грамів. Коли запропонували опікуватися ветеранами, я погодився. Людей знав добре, завжди з розумінням ставився до них, і головне – ніколи не був байдужим у житті до

Подвійне свято у родині Вациків

Вацика неодноразово ставав йому у пригоді – коли керівництво дізналося, що він залізничник, шанобливіше ставилося. Невдовзі Антон очолив комсомольську організацію, а організаційні здібності надалі допомогли йому у впровадженні багатьох корисних справ у депо. Тоді його призвали служити в армію до Москви, в окремих батальйон зв'язку академії імені Фрунзе, та переживання за свою Галю, яка залишалася працювати на цілиних землях, не полишали його. Коли підходив час демобілізації, перед Антоном постало питання: повертатися до Казахстану, звідки його призвали в армію, але там не було залізниці, чи до Тернополя, де на нього чекала його мрія – залізниця. Він вирішив не зраджувати мрії, тож необхідно було вирішити питання про повернення в Україну його дружини. Із переїздом Галини до Тернополя допоміг генерал академії, де служив Антон Вацик, і через десять днів Галина повернулася до Тернополя. Згодом Антон Петрович не раз переконувався, що добрих людей на світі чимало, і це спонукало його так само безкорисливо допомагати іншим.

Антон Вацик повернувся працювати у паровозне депо спочат-

теренами нашої залізниці. Мав права водіння електровоза, та не міг ними скористатися, адже дільниця Тернопіль-Підволочиськ тоді залишалася ще неелектрифікованою. Продовжував водити поїзди на Львів, Ходорів, Ланівці... Згодом працював у Тернополі на сортувальній гірці машиністом маневрових робіт.

У 1987 році Антон Вацик започаткував традицію урочистого посвячення у машиністи, яке і зараз проводять у депо на майданчику урочистих подій біля скульптури Божої Матері. На його думку, такі моменти молоді спеціалісти запам'ятовують як одну з найважливіших подій у житті.

У далекому 1973 році колектив обрав Антона Вацика головою цехового депо на громадських засадах, одночасно він очолив у депо первинну організацію товариства Червоного Хреста, а з 1986 року – ветеранську організацію.

– Чи не важко бути тричі головою?

– Я себе цими запитаннями не обтяжував, просто допомагав іншим, крім того, сам виконував основну роботу. Здавав кров, закликав інших робити так само. Наприклад, для потерпілих від

всього, що відбувається.

За свою активну життєву позицію, за бажання допомогти іншим Антон Петрович удостоєний звання почесного донора СРСР та України, нагрудного знака М.І. Пирогова, а первинна організація товариства Червоного Хреста депо – єдина на Львівській залізниці нагороджена медаллю М. Пирогова, яка займає почесне місце серед експонатів у кімнаті бойової і трудової слави депо. Багато цікавої інформації про трудові досягнення депо, про профспілкову діяльність, про ветеранів є в деповському музеї, який кілька років тому Антон Вацик облаштував за підтримки керівництва депо.

– Про такий музей мріяв багато років, як і про встановлення на території депо скульптури Богородиці, – зазначив ветеран. – Скульптура Богородиці постала при вході у депо за кошти деповчан, тепер біля неї відбуваються урочисті заходи депо.

Хоча Антон Петрович 25 років на заслуженому відпочинку, та 22 з них очолює ветеранську організацію локомотивного депо Тернопіль. На обліку в депо 402 ветерани, які мешкають у різних куточках не лише Тернопільської області, та

це не є перешкодою голові ветеранської організації. Якщо хтось самотній, немічний, перебуває в лікарні, потрібно провідати і допомогти, пам'ятає він і про ювілярів, а також проводить в останню путь побратимів депо.

– Де берете енергію для громадської роботи?

– Кредо мого життя – допомагати іншим, від цього я отримую задоволення. І це зразу додає мені енергії, щоб, не шкодуючи ні сил, ні часу, якомога довше бути потрібним іншим. Тому з бажанням приходжу у депо, цікавлюся його сьогоденніми справами, ділюся досвідом.

...Нещодавно ветерана-залізничника Антона Вацика з ювілеєм привітали керівництво депо, ветеранська організація Тернопільської дирекції залізничних перевезень, а її голова Ніна Вавришук від Ради ветеранів війни і праці Львівської залізниці вручила грамоту.

Найбільше Антон Петрович радіє, що започатковані ним справи продовжують жити у депо:

– Я щасливий, що моя мрія стати машиністом здійснилася. Робота мені завжди подобалася, ніколи не розчаровувався у ній, постійно вчився, не боявся всього нового. Залізничниками стали і наші три доньки, продовживши залізничну династію нашої родини, яка нараховує 115 років. Життям задоволений, хоча бувало матеріально не легко. Удвох із дружиною виховали дітей, звичайно, основний тягар домашніх клопотів та виховання дітей лягав на плечі моєї Галини. Діти здобули вищу освіту. Зараз тишімося правнуками – найстаршому сім років, наймолодший народився чотири місяці тому.

Родина – найважливіше у житті кожної людини. Антон та Галина Вацики завжди це розуміли і за можливості відвідували своїх дітей та онуків. А коли на їхнє діамантове весілля та на ювілей батька 1 травня з'їхалися майже всі члени їхньої родини, то радості не було меж. Святували ювілеї у ресторані. Подружжя Вациків жартувало, що таке родинне свято було подібне на справжнє весілля, якого вони свого часу, на жаль, не мали. Онука Катерина спекла для дідуся торт у вигляді локомотива, що символізував його здійснену мрію.

– У чому ж секрет щасливого подружнього життя? – запитую у ювіляра.

– Побралися ми з Галиною Федорівною у любові, не думаючи про складнощі життя, – розповів Антон Вацик. – Нічого наперед не загадували, усюди були разом – на роботі, вдома. Завжди старалися порозумітися, не приховувати образи одне на одного. Як залізничники, потягом разом подорожували по містах Радянського Союзу, багато разів були на відпочинку в пансіонатах у Судаку та Лазурному. Уже як ветерани оздоровлювалися в лікарні у Клубівці на Хмельниччині. Коли доньки вийшли заміж, спонукали їх продовжити навчання у вищих навчальних закладах, а як починалася сесія, їздили до дітей і займалися вихованням онуків. Ми й зараз охоче відвідуємо дітей та онуків, а коли вони приїжджають до нас, нашої радості нема меж. Усім серцем відчуваємо їхню любов. І це власне і є справжнім щастям.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА